

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X. X.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2022, č. j. CPR-2721-3/ČJ-2021-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 1. 2. 2022, č. j. CPR-2721-3/ČJ-2021-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 8. 12. 2021 č.j. KRPA-302597-18/ČJ-2020-000022-50 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) povinnost opustit území členských států EU a podle ust. § 50a odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena doba k opuštění území členských států EU nejpozději do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Dále byla žalobci dle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě nejprve obecně uvedl, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1, § 3, § 2 odst. 4 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu.
3. Konkrétně namítal, že jeho pobyt ke dni 26. 11. 2020 byl oprávněný. Shrnuje svou pobytovou historii, kdy uváděl, že byl žadatelem o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců, žádost podal dne 17. 7. 2020, ke dni podání žádosti splňoval podmínku nepřetržitého zdržování se na území České republiky po dobu 5 let, na území pobýval na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání (OSVČ) aktuálně platného v den podání žádosti do 21. 8. 2020. Uvedl, že po ukončení platnosti pobytové karty pobýval na území v rámci dohody o bezvízovém styku mezi USA a EU. Dne 19. 11. 2020, poslední den svého oprávněného pobytu na základě bezvízové dohody, podal cestou poštovní přepravy žádost o udělení dlouhodobého víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území ČR dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (dále jen „žádost o vízum strpění“). Takové podání musí být učiněno z oprávněného pobytu, žalobce z důvodu omezeného chodu pracoviště OAMP v době nouzového stavu zvolit postup dle správního řádu, tj. ve lhůtě podat zásilku k poštovní přepravě a poté se dostavit ke splnění osobní účasti na pracoviště správního orgánu, což učinil dne 23. 11. 2020; tím dodržel lhůtu stanovenou k podání žádosti a v souladu s ust. § 47 odst. 12 zákona o pobytu cizinců žalobci začala běžet oprávněnost pobytu. Dále uvedl, že když se dne 23. 11. 2020 dostavil na pracoviště správního orgánu, bylo mu sděleno, že zásilku neobdržel, žalobce přitom disponoval potvrzením o doručení zásilky, následně se dne 26. 11. 2020 dostavil opakovaně, kdy byl jeho pobyt posouzen jako neoprávněný a byla přivolána hlídka cizinecké policie. Souhlasil s tím, že žalovaný sice není kompetentní posuzovat průběh správních řízení vedených jiným správním orgánem, avšak žalovaný je dle názoru žalobce povinen učinit si samostatný závěr o skutečnosti, zda se jedná o neoprávněný pobyt, a to ve vztahu ke dni 26. 11. 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Postup žalovaného však vychází bez dalšího ze závěru OAMP, který posoudil, že se žalobce na území nachází neoprávněně.

4. Žalobce rovněž vytýkal žalovanému, že uložené správní opatření zasahuje do soukromého života žalobce velkou měrou, již v podaném oprávněném prostředku uváděl, že na území ČR začal podnikat prostřednictvím společnosti X, a s ohledem na skutečnost, že je jediným statutárním orgánem uvedené společnosti, je jeho přítomnost v ČR nutná. Nesouhlasil se žalovaným, že jeho podnikatelské aktivity jsou protiprávní pro nesplnění zákonných podmínek, žalobce podniká prostřednictvím právnické osoby, k tomu není zákonem vyžadováno disponovat pobytovým oprávněním, mezi žalobcem a společností nevznikl žádný pracovněprávní ani jiný pracovní vztah.
5. Žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný odkázal na odůvodnění předchozích rozhodnutí, neboť dle žalovaného žaloba obsahuje naprosto totožnou argumentaci, na niž bylo reagováno v napadených rozhodnutích. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce se dne 26. 11. 2020 dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), kam byla přivolána hlídka Policie České republiky na základě podezření, že žalobce se v danou chvíli nachází na území ČR bez oprávnění k pobytu. Lustrací v evidenci cizineckého informačního systému (dále jen „CIS“) bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 22. 8. 2018 do 21. 8. 2020, dne 17. 7. 2020 žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (podáním žádosti mu však nevzniklo oprávnění k pobytu na území ČR dle § 47 zákona o pobytu cizinců), od 21. 8. 2020 se žalobce zdržuje na území ČR neoprávněně (viz úřední záznam ze dne 26. 11. 2020).
8. Dle stanoviska OAMP ze dne 26. 11. 2020 se žalobce dostavil k řešení své pobytové situace, bylo zjištěno, že pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 22. 8. 2018 do 21. 8. 2020, dne 17. 7. 2020 žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, podáním žádosti mu však nevzniklo oprávnění k pobytu na území ČR dle § 47 zákona o pobytu cizinců.
9. Ze spisu rovněž plyne, že dne 24. 11. 2020 byla na pracoviště OAMP doručena žádost žalobce o udělení dlouhodobého víza. Dne 26. 11. 2020 bylo ze strany OAMP vydáno potvrzení o podání žádosti o udělení dlouhodobého víza strpění.
10. Dle protokolu o podání vysvětlení ze dne 26. 11. 2020 žalobce sdělil, že je v ČR od roku 2005, trvale od roku 2006, kdy zde pracoval v několika různých firmách,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v současné době nepracuje, chtěl počkat, až mu bude udělen trvalý pobyt. Je si vědom, že mu povolení k dlouhodobému pobytu vypršelo dne 21. 8. 2020, před skončením jeho platnosti požádal o udělení trvalého pobytu, myslel si, že mu tato žádost stačí k oprávněnému pobytu, před týdnem však zjistil, že tom tak není a že je od skončení platnosti dlouhodobého pobytu v ČR nelegálně. Je svobodný, nemá děti, v České republice žije sám, má pronajatý byt, nevlastní zde žádný majetek. K ČR jej váže pouze zaměstnání, do současnosti pracoval pro firmu X, po zlegalizování pobytu chce v této firmě dále pracovat. V domovském státě má své rodiče a dvě sestry, se kterými je v kontaktu. Nemá problém s vycestováním, nehrozí mu žádné nebezpečí, vycestuje dobrovolně. Disponuje dostatečnými finančními prostředky pro vycestování a další pobyt. V ČR má pouze přátele, jinak nikoho. Je mu líto, že se dostal do nelegálního pobytu, důvěřoval nesprávným radám, respektuje zákony ČR.

11. Správní orgán I. stupně vydal dne 26. 11. 2020 rozhodnutí, č. j. KRPA-302597-10/ČJ-2020-000022-50 (dále jen „rozhodnutí ze dne 26. 11. 2020“), jímž byla žalobci uložena podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinnost opustit území členských států EU a podle ust. § 50a odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena doba k opuštění území členských států EU nejpozději do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Dle odůvodnění dne 26. 11. 2020 vzniklo podezření, že se žalobce nachází v ČR bez oprávnění k pobytu, lustrací v evidenci CIS bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 22. 8. 2018 do 21. 8. 2020, dne 17. 7. 2020 žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, v řízení ještě nebylo rozhodnuto, podáním žádosti nevzniklo oprávnění k pobytu na území ČR dle ust. § 47 zákona o pobytu cizinců, žalobce následně pobýval na území ČR na biometrický cestovní doklad, a to po dobu 90 dnů, tato doba vypršela dne 18. 11. 2020, od 19. 11. 2020 do 26. 11. 2020 se žalobce zdržuje na území ČR neoprávněně. Dle správního orgánu I. stupně nebyly shledány důvody pro zahájení správního vyhoštění, v daném případě jde o mírnější opatření, neboť cizinci není znemožněn vstup na území jiných členských států EU, zároveň nejsou dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců, žalobce vycestuje dobrovolně, rodiče a sourozenci žijí v domovském státě, má se kam vrátit, bude řešit svůj další pobyt v ČR. Délku doby k vycestování stanovil s ohledem na skutečnost, že žalobce měl platný cestovní doklad, dostatek finančních prostředků, považoval ji za dobu dostatečnou k vyřízení veškerých náležitostí. Dále uvedl, že rozhodnutí není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce, sám žalobce uvedl, že jeho rodina žije mimo EU a jemu nic nebrání v návratu do domovského státu.
12. Proti tomuto rozhodnutí ze dne 26. 11. 2020 podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že byl přesvědčen, že mu podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu dne 17. 7. 2020 vzniklo oprávnění pobývat na území ČR dle ust. § 47 zákona o pobytu cizinců, o absenci fikce pobytu se dozvěděl dne 18. 11. 2020, dne 19. 11. 2020, tedy poslední den svého oprávněného pobytu, žalobce podal žádost o vízum strpění, z důvodu protiepidemiologických opatření podal žádost cestou poštovní přepravy, dne 23. 11. 2020 se dostavil osobně k potvrzení podání, ale bylo mu sděleno, že jeho podání dosud nebylo doručeno. Žalobce považoval za rozhodující skutečnost podání žádosti poslední

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

den lhůty oprávněného pobytu k poštovní přepravě, podáním žádosti o vízum strpění dle jeho názoru vznikla fikce pobytu do doby rozhodnutí o této žádosti, k neoprávněnému pobytu nedošlo, správní orgán I. stupně musí vzít v potaz vznik oprávnění (fikci oprávněného pobytu) plynoucí žadateli z podání žádosti, neboť je to v příčinné souvislosti s rozhodnutím, zda došlo k neoprávněnému pobytu. Žalobce namítal, že nedošlo k jeho neoprávněnému pobytu, a ačkoliv je rozhodnutí o uložení povinnosti vycestovat z území mírným prostředkem donucení k opuštění území, má zásadní význam pro posuzování žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, a to z hlediska posouzení nepřetržitosti pobytu na území, a také pro jeho výdělečnou činnost.

13. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 12. 10. 2021, č. j. CPR-3555-3/ČJ-2021-930310-V234 shledal, že skutková podstata ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců byla naplněna, a to neoprávněným pobytem žalobce od 19. 11. 2020 do 26. 11. 2020, rozhodnutí správního orgánu I. stupně však zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť správní orgán I. stupně neposoudil případný zásah do rodinného a soukromého života žalobce, odkázal na čl. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), správní orgán I. stupně opominul posoudit a vyhodnotit samotná kritéria dle návratové směrnice. S ohledem na učiněný závěr se žalovaný podrobněji nezabýval veškerými námitkami žalobce v odvolání.
14. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 8. 12. 2021 správní orgán I. stupně shledal, že byly naplněny podmínky ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalobce pobýval v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu do 21. 8. 2020, následně od 22. 8. 2020 zde pobýval na základě biometrického cestovního pasu, kdy mu oprávněný pobyt skončil dne 18. 11. 2020, od 19. 11. 2020 se žalobce zdržoval na území ČR neoprávněně, a to až do 26. 11. 2020. V rámci posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí v souladu s ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvedl, že žalobce je svobodný, bezdětný, v ČR žije sám v pronajatém bytě, nevlastní v ČR žádný majetek, byl zaměstnán, v současné době nikde nepracuje, v zemi původu žije se svou rodinou, rodiči a dvěma sestrami, s nimiž je v pravidelném kontaktu, je dospělý, zdravý, schopen se o sebe postarat sám, nemá problém s vycestováním, disponuje finančními prostředky, vycestuje dobrovolně, není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU, na území pobývá neoprávněně. Dospěl k závěru, že rozhodnutí je k povaze a míře protiprávního jednání žalobce zcela přiměřené, jde o mírnější opatření, než rozhodnutí o správním vyhoštění, mimo povinnost vycestovat není spojeno s žádnými negativními důsledky do budoucna, rozhodnutí nezakládá důvod pro zařazení žalobce do Schengenského informačního systému, neobsahuje zákaz vstupu na území ČR nebo členských států EU, a nemá přímý vliv na nemožnost získat vízum či povolení k pobytu standardní cestou, zároveň umožňuje, aby si ještě během pobytu v ČR vyřídil pobytový status, jde pouze o donucovací prostředek k tomu, aby si žalobce uvedl svůj pobyt v ČR do souladu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 23. 12. 2021 odvolání, v němž zopakoval své námitky uvedené v předchozím odvolání, a navíc uvedl, že mu nebylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území, a byla zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu, zamítavé rozhodnutí napadl žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (sp. zn. 8 A 124/2021), žalobě nebyl přiznán odkladný účinek. Žalobce dále uvedl, že vycestováním by mu byla způsobena závažná újma v podobě zásahu do soukromého života, neboť za 14 let strávených na území České republiky si zde vytvořil úzké soukromé vazby, vycestování by citelně zasáhlo do nově založené podnikatelské činnosti, kdy dne 21. 10. 2021 založil společnost X a je jediným statutárním orgánem. Měl za to, že nedošlo k neoprávněnému pobytu, podáním žádosti žalobci vznikla fikce pobytu, žalovaný je oprávněn to posoudit, stejně tak jako otázku, zda byl pobyt žalobce neoprávněný, rozhodnutí má zásadní význam pro probíhající řízení u Městského soudu v Praze i pro nové podnikání žalobce. Překážkou vycestování shledává celosvětovou pandemii a s ní spojené vydávání nových opatření v oblasti cestování. Dle žalobce má posouzení neoprávněnosti pobytu zásadní vliv na posouzení nepřetržitosti pobytu žalobce na území, což je podstatné pro posouzení relevantnosti podané žaloby, v závěru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-32, z něhož citoval část týkající se výkladu pojmu nepřetržitého pobytu v ust. § 68 zákona o pobytu cizinců.
16. V napadeném rozhodnutí ze dne 1. 2. 2022 žalovaný shledal, že rozhodnutí bylo v souladu s právními předpisy, protiprávní jednání žalobce bylo vymezeno zákonným způsobem a správně definováno jako neoprávněný pobyt v období od 19. 11. 2020 do 26. 11. 2020 naplňující podmínky ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou náležitě popsána zjištění učiněná ke skutku samotnému, i k možnému zásahu do soukromého a rodinného života, včetně snah žalobce o legalizaci pobytu na území ČR, při přezkoumání zásahu do soukromého a rodinného života odkázal na obsah protokolu, kdy se žalobce vyjádřil, že jeho rodina žije v USA a v ČR nikoho kromě pracovních kontaktů nemá, k významnějšímu narušení nedojde, nepřiměřenost neshledal. Při zvážení pobytové historie žalovaný uvedl, že nejde o vyhoštění s negativními důsledky do budoucna, ale jen o povinnost opustit území EU, neexistuje nepřekonatelná překážka vedení života v zemi původu, žalobce se může po vyřízení nezbytných formalit k legalizaci svého pobytu do ČR vrátit. K námitce podnikatelské činnosti prostřednictvím založené společnosti žalovaný uvedl, že pokud chce žalobce v ČR podnikat, musí disponovat pobytovým oprávněním a dále buď povolením k zaměstnání nebo živnostenským či jiným oprávněním, pokud tyto podmínky nesplňuje a podniká, dopouští se dalšího protiprávního jednání; měl za to, že žalobci nezbyvá, než rozhodnutí respektovat, vycestovat z EU a své podnikání řídit on-line do doby, než si zlegalizuje svůj pobyt v ČR. Dále žalovaný uvedl, že není kompetentní posuzovat průběh jiných správních řízení vedených u jiných správních orgánů, dle informace OAMP oprávněný pobyt žalobce trval od 22. 8. 2018 do 21. 8. 2020, dne 17. 7. 2020 požádal o vydání povolení k trvalému pobytu, čímž mu však oprávnění k pobytu dle § 47 zákona o pobytu cizinců nevzniká, pobytem žalobce se podrobně zabýval a uzavřel, že i po připočtení 90 dní oprávněnosti jeho pobytu na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

bezvízového styku mezi ČR a USA byl jeho neoprávněný pobyt stanoven od 19. 11. 2020 do 26. 11. 2020. K odkazu na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že předmětné řízení je s žalobcem vedeno proto, že v ČR pobýval neoprávněně, nejde o řízení o povolení pobytu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
19. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
20. Dle ust. § 50a odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, a to v rozmezí 7 až 60 dní.*
21. Žalobce považuje svůj pobyt ke dni 26. 11. 2020 za oprávněný, argumentoval tím, že dne 19. 11. 2020, tj. poslední den oprávněného pobytu, odeslal cestou poštovní přepravy žádost o vízum strpění, tím dodržel lhůtu k podání žádosti a začala mu v souladu s ust. § 47 odst. 12 zákona o pobytu cizinců běžet oprávněnost pobytu.
22. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 22. 8. 2018 do 21. 8. 2020, žalobce si v zákonné lhůtě nepožádal o prodloužení uvedeného typu pobytového oprávnění, dne 17. 7. 2020 však podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, od 22. 8. 2020 se na území ČR zdržoval na základě biometrického cestovního dokladu v rámci bezvízového styku po dobu 90 dní, ze spisu zároveň nevyplývá, že by se doba 90 dní měla žalobci jakkoli krátit.
23. Soud shledal, že lhůta 90 dnů, po kterou se žalobce mohl na území ČR zdržovat na základě biometrického cestovního dokladu, počala běžet dne 22. 8. 2020 a uplynula teprve dnem 19. 11. 2020, tento den je tedy třeba považovat za den oprávněného pobytu. Neoprávněný pobyt žalobce mohl nastat nejdříve dne 20. 11. 2020 a správní orgány pochybily, pokud za neoprávněný považovaly pobyt žalobce již od 19. 11. 2020. Toto pochybení však nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to z následujících důvodů.
24. Dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV, pokud je k tomu oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.

25. Dle ust. § 47 odst. 12 zákona o pobytu cizinců lhůta uvedená v odstavcích 1 až 3 a 5 je zachována, je-li posledního dne lhůty žádost podána na ministerstvu. Nestanoví-li tento zákon, že žádost je cizinec povinen podat osobně, je lhůta uvedená v odstavcích 1 až 3 a 5 též zachována, je-li posledního dne lhůty podána poštovní zásilka adresovaná ministerstvu, která obsahuje žádost, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence nebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě. Tento odstavec se na žádosti uvedené v odstavci 6 použijí obdobně.
26. Nelze souhlasit s tím, že by podáním žádosti o vízum strpění v dané situaci žalobci vznikla fikce pobytu. Žalobce zde zřejmě směřoval k ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, cizinec podal žádost v době platnosti oprávnění k pobytu a byl podle § 69 oprávněn podat na území žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti; v této době není cizinec oprávněn podat na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo další žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.*
27. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 8 As 119/2012-32, č. 3009/2014 Sb. NSS, uvedl, že „[25] (...) *ne každé podání žádosti podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zakládá možnost legálního setrvání na území. Dobrodiní zákona obsažené v § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců lze aplikovat jen v případech, kdy je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu, přičemž je oprávněn podat žádost o trvalý pobyt z území České republiky a současně, kdy příslušný správní orgán nerozhodne o žádosti v předepsané lhůtě.* (...)“ (podtržení doplněno - pozn. soudu)
28. Žalobce v den odeslání žádosti o vízum strpění (bez ohledu na to, zda je třeba za den podání považovat den 19. 11. 2020 či 26. 11. 2020) již neměl v platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu, pobýval v ČR přechodně bez víza na základě dohody o bezvízovém styku, není tedy splněna jedna ze zákonných podmínek pro aplikaci daného § 60 odst. 7. Dále není splněna ani další podmínka, neboť z přechodného pobytu na základě bezvízové dohody žalobce není v souladu s ust. § 69 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat žádost o trvalý pobyt z území ČR. Na případ žalobce tak ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců aplikovat nelze.
29. Soud se neztotožňuje ani s názorem žalobce, že by podáním žádosti o vízum strpění k poštovní přepravě dne 19. 11. 2020 dodržel lhůtu k podání žádosti a žalobci začala běžet oprávněnost pobytu v souladu s ust. § 47 odst. 12 zákona o pobytu cizinců. Předně, zákon o pobytu cizinců pro podání žádosti o vízum strpění přímo žádnou lhůtu nestanoví, pro jeho podání není stanovena ani lhůta dle § 47 odst. 1 (resp. též odstavců 2, 3 a 5) zákona o pobytu cizinců, které se týká pouze žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti. Na podání

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žádosti o vízum strpění tedy nelze aplikovat ani ust. § 47 odst. 12 téhož zákona o zachování lhůty, neboť to se v návaznosti na odstavce 1 až 3 a 5 týká rovněž pouze podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti, žalobce však podal žádost o vízum strpění a k tomu též směřuje jeho námitka. Ze stejných důvodů se na žalobce nemůže vztahovat ani fikce oprávněného pobytu uvedená v § 47 a jak je uvedeno výše, žalobci nevznikla fikce pobytu ani podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

30. Vzhledem k tomu, že podáním žádosti o vízum strpění v dané situaci nemohla žalobci vzniknout fikce oprávněného pobytu, nezabýval se soud již otázkou, kdy bylo řízení o žádosti o vízum strpění zahájeno, neboť by to bylo nadbytečné, nemohlo by to nic změnit na závěru, že ke dni 26. 11. 2020 byl pobyt žalobce na území ČR neoprávněný. S ohledem na výše uvedené tak rovněž není relevantní, zda žalobce podal žádost o vízum strpění v poslední den, kdy byl oprávněn pobývat v ČR na základě dohody o bezvízovém styku (tj. 19. 11. 2020) či později, neboť ani v jednom případě by mu fikce oprávněného pobytu nemohla vzniknout.
31. Soud má za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil samostatný závěr o skutečnosti, zda se k datu 26. 11. 2020 jedná o neoprávněný pobyt, na stanovisko OAMP odkázal pouze ohledně posouzení otázky, že podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu dne 17. 7. 2020 žalobci nevzniklo oprávnění k pobytu dle § 47 zákona o pobytu cizinců, což je otázkou předběžnou. Jak již soud uvedl výše, bylo žalovaným nesprávně uvedeno, že k datu 19. 11. 2020 se již jednalo o neoprávněný pobyt. Nicméně, ve zbytku předmětného období, tj. od 20. 11. 2020 od 26. 11. 2020 byla doba neoprávněného pobytu žalovaným určena správně, žalobci podáním žádosti o vízum strpění fikce oprávněného pobytu nevznikla, zároveň daná odchylka v období neoprávněného pobytu nemá vliv na to, že skutková podstata dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců byla naplněna a byly splněny zákonné podmínky pro uložení povinnosti opustit území. Dané pochybení tak nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv a nemůže být důvodem k jeho zrušení.
32. Žalobce rovněž namítal nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života v souvislosti s tím, že v ČR podniká prostřednictvím společnosti X, s ohledem na to, že je jediným statutárním orgánem, je jeho přítomnost v ČR nutná.
33. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
34. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je nezbytné zabývat se přiměřeností také při ukládání povinnosti opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, k tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018 č.j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS, dle kterého: „S ohledem na výše uvedené je tedy nutno setrvat na závěru, že v návaznosti na již existující judikaturu Nejvyššího správního jsou správní orgány povinny se i po přijetí novely č. 222/2017 Sb. zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území (dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) do soukromého a rodinného života cizince.“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2017 č.j. 7 Azs 24/2017-29).

35. Správní orgán I. stupně i žalovaný se v obou správních rozhodnutích řádně zabývaly dopadem tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přihlédly zejména k tomu, že žalobce je svobodný, bezdětný, v ČR žije sám v pronajatém bytě, nevlastní v ČR žádný majetek, byl zaměstnán, ale v současné době nikde nepracuje (což uváděl v řízení I. stupně), v zemi původu žil se svou rodinou, rodiči a dvěma sestrami, s nimiž je v pravidelném kontaktu, je dospělý, zdravý, schopen se o sebe postarat sám. Soud považuje dané hodnocení správních orgánů za podrobné a dostatečné, zvažující všechny individuální okolnosti na straně žalobce, soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Lze souhlasit se správním orgánem I. stupně i žalovaným, že rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR, na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanoveny žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018 č.j. 1 Azs 296/2018-35, kde soud konstatoval: „*Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.*“
36. Námitku týkající se zahájení podnikatelské aktivity žalobce uplatnil až v odvolání, a následně v žalobě. Soud shledal, že daná námitka je zcela obecná, žalobce vůbec neuvedl, v čem jeho podnikání spočívá, jakého je charakteru, proč by dobu jeho nepřítomnosti nemohl využít komunikačních prostředků na dálku, případně právních institutů týkajících se zastoupení apod. Pouhá skutečnost, že žalobce byl jediným statutárním orgánem společnosti, rovněž sama o sobě nevypovídá nic o tom, že by žalobce nemohl být po dočasnou dobu nepřítomný, nelze dovodit, že by v důsledku toho bylo napadené rozhodnutí nepřiměřené. K tomu srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2020 č.j. 19 A 11/2020-29.
37. Rovněž je v této souvislosti třeba přihlédnout k tomu, že žalobce svou podnikatelskou aktivitu ve společnosti X zahájil až v říjnu roku 2021, tedy v době, kdy byl již jeho pobyt na území ČR neoprávněný, jeho žádost o vydání k povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta a nebylo mu vydáno ani dlouhodobé vízum za účelem strpění. Jeho pobytový status tedy byl v té době zcela nejistý a danou okolnost tak ani z toho důvodu nelze považovat za relevantní z hlediska posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Soud dále konstatuje, že skutečnost, že k založení obchodní společnosti jako takové a k účasti v ní právní předpisy po cizích

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

státních příslušnicích nevyžadují žádné povolení, nelze směřovat s požadavkem na získání pobytového statusu pro cizí státní příslušníky, kteří zamýšlejí zdržovat se v České republice a podílet se na podnikání určité právnické osoby. Otázka souladu podnikání žalobce se zákonem však není pro dané řízení o povinnosti opustit území nijak rozhodná, proto se soud již dále k této problematice nebude vyjadřovat.

38. Soud shledal, že uložení povinnosti opustit území žalobci je v daném případě zcela v souladu se shora uvedenou judikaturou, všechny podstatné okolnosti zde byly zváženy s přihlédnutím k principu proporcionality, o nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života se nejedná, zájem státu na uložení daného opatření zde převažuje. Soud tak uzavírá, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku rozhodnutí o povinnosti opustit území nepochybně dojde, nicméně tento zásah je nutné v kontextu výše uvedeného považovat za přiměřený, soud neshledal důvody, pro které by na žalobci nebylo možné spravedlivě požadovat, aby na přechodnou dobu vycestoval.
39. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.